

Gast-vrijheid

Arno Cuppen

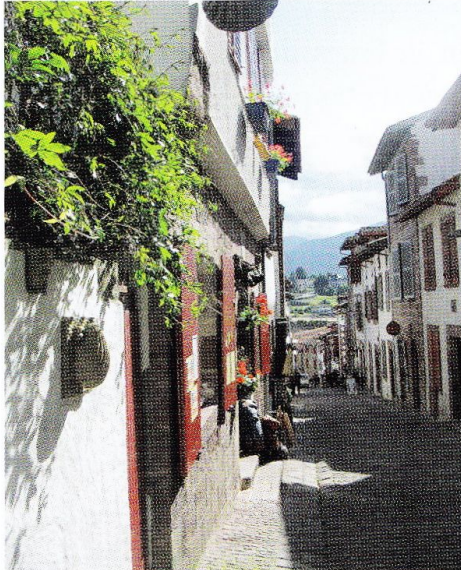
Veel pelgrims willen iets terugdoen voor de gastvrijheid die zij zelf hebben ondervonden.

Bijvoorbeeld door als vrijwilliger in een pelgrimsherberg te werken. Een prachtige gelegenheid om vanuit je eigen ervaring anderen van dienst te kunnen zijn. Die betrokkenheid kent natuurlijk ook valkuilen, weet ik uit eigen ervaring.

De grootste valkuil is om je eigen weg tot de juiste te verklaren en van daaruit de reis van anderen te beoordelen. Het is een moeilijk te bedwingen stemmetje in je zelf. Deze 'rechter' heeft een tweelingbroertje, de 'veteraan' of, zoals de Fransen dat zo mooi zeggen, *'l'ancien combattant'*. De oud-strijder die de arme groentjes in bescherming neemt tegen het zelf opdoen van ervaringen door een stortvloed aan informatie en gedetailleerde adviezen te geven. Ooit hoorde ik het voorbeeld van een oud-strijder die in de weblog van een pelgrim zo precies mogelijk beschreef wat zij de volgende dag kon verwachten. Waar houdt betrokkenheid op en begint bemoeienis? Als een pelgrim, ondanks alle tips in gidsjes en op internet, met een te zware rugzak aan de startstreep verschijnt kan het beter zijn hem/haar dat vooral zelf te laten ervaren. Maar als de rugzak van een onervaren wandelaar 20 kilo weegt en er slecht weer op komst is in de bergen, kan het echt gevaarlijk zijn om zo op pad te gaan.

Kortom, het gaat om gast-betrokkenheid én gast-vrijheid.

'Chaque'un son chemin', zeggen de Fransen:

ieder zijn/haar eigen weg. We horen het zo vaak, het is als een mantra. Het klinkt heel logisch, maar is het dat ook? Als je echt zo graag helemaal je eigen gang wilt gaan, kun je je dan niet beter terugtrekken in de wildernis, in plaats van te kiezen voor een populaire pelgrimsroute?

Waar houdt eigenheid op en begint egoïsme? Je gaat je eigen (levens)weg, maar tegelijk deel je die weg met anderen, die ook hun eigen spoor

willen volgen. De vrijheid van de één vindt dus zijn grenzen in die van de ander. Maar dat niet alleen. Het geheel is toch meer dan een optelsom van deelbelangen? Dat is toch ook wat de camino voor velen zo bijzonder maakt? Vrijheid én betrokkenheid?!

Het is een kwetsbare balans. De openheid van de camino is uitzonderlijk. De camino is van niemand en duizenden vrijwilligers dragen eraan bij dat de route heel laagdrempelig blijft. Maar juist dan is er de verleiding om – zoals in het 'gewone' leven – je eigen plekje te claimen. Gauw je rugzak op dat onderbed in de hoek leggen, snel de waslijn volhangen, of naar een volgende herberg spurten om zeker te zijn van jouw plekje.

Het is de uitdaging aan gastheren en -vrouwen in herbergen om, vanuit betrokkenheid, de vrijheid van pelgrims te respecteren om hun eigen weg te gaan. Andersom is het de uitdaging aan pelgrims om die eigen weg te gaan en tegelijkertijd, vanuit betrokkenheid met de ander, ook zelf gastvrouw/-heer te zijn op 'onze', unieke camino. 🍷